

Festivalkomponist: Sally Beamish er på plass i Trondheim denne uka.

Øverst på gjestelista

MIDT I MUSIKKEN

Sally Beamish
Komponist, musiker

Festivalkomponist under Trondheim kammermusikkfestival.

Du er født og oppvokst i London, hvor du på 1980-tallet spilte bratsj i toneangivende ensembler som Lontano og London Sinfonietta. Likevel presenteres du i dag som en skotsk komponist, tydelig inspirert av skotske og keltiske tradisjonstoner. Hvordan endte du opp med to såpass forskjellige karriereløp?

– På slutten av 80-tallet ville mannen min, den skotske cellisten Robert Irvine, flytte hjem til Skottland. Akkurat da var vårt første barn ett år gammelt, og nummer to var på vei. Noe som vanskeliggjorde det å være hardtsatsende, turnerende musiker, og timingen var egentlig perfekt for å manøvrere i retning av komposisjon – noe som alltid hadde vært en ambisjon for meg ved siden av å være utøvende musiker, men som jeg ikke hadde funnet tid til. Jeg har alltid skrevet musikk, og det å spille har alltid ført meg sammen med fantastiske musikere, som begynte å bestille verker fra meg. For meg var det å bli komponist noe jeg

HØY STJERNE: Beamish skal være Academy of St. Martins in the Fields sin aller første «Composer in Residence», i anledning orkesterets kommende «diamantjubileum» (60 år) i 2018/2019-sesongen.

tenkte kunne kombineres med å ha små barn i huset. Og akkurat da var det innbrudd i hjemmet vårt, der bratsjen min ble stjålet. Der og da tok jeg beslutningen om en ny karriere i en ny by.

Å være musiker og komponist er selvfølgelig tett forbundet, men er likhetene flere enn forskjellene?

– Å være utøvende musiker fordrer helt andre ferdigheter. Som komponist elsker jeg å høre hva musikere bringer inn i musikken min, det er spen-

nende når de framviser ideer jeg ikke i det hele tatt har vært innom. Framføringen er jo det som gir liv til partituret.

Hvis du ble spurt om å gjøre en historisk sammenlikning av kammer- og folkemusikk, ut fra klassperspektiver og publikum, hva ville ditt korte svar bli?

Som komponist elsker jeg å høre hva musikere bringer inn i musikken min.

– I lang, lang tid ble folkemusikk og populærmusikk ansatt for å være noe helt annet enn «kunstmusikk». Men dette synet har nå endret seg. All musikk er utviklet fra sang og dans.

Hvorfor takket du ja til å bli årets festivalkomponist under Trondheim kammermusikkfestival?

– Jeg har vært gjest her før, og likte både atmosfæren og den fantasifulle, varierte programmeringen. Derfor følte det som en ære å bli

spurt.

Hvor lytter du helst til musikk og hvor handler du musikk?

– Innimellom lytter jeg online. Det er de gangene der jeg plutselig må finne fram musikk jeg tidligere har hørt, og der og da må sjekke ut hvordan den er gjort – dette har som regel sammenheng med egen komponering, på jakt etter inspirasjon. Bortsett fra disse tilfellene går jeg på konserter, men hører aldri på musikk hjemme.

Hva slags framtid har albumformatet?

– Jeg har fortsatt mengder av cd-er. Men de gangene det er noe jeg vil høre, søker jeg det opp på nettet – jeg finner jo aldri den cd-en jeg leter etter! En dag gir jeg nok bort samlingen, eller kanskje jeg rett og slett bør katalogisere dem, hehe. Som du skjønner, jeg har ikke noe bra svar på spørsmålet ditt.

Hva er den neste konserten du skal få med deg?

– Det blir nok å høre min nyskrevne pianotrio «Dance the Beginning of the World», framført av fantastiske Trio Apaches. De spiller også Saint-Saëns og Brahms, så dette gleder jeg meg veldig til.

Olav Østrem

olavo@klassekampen.no

Trondheim kammermusikkfestival finner sted fra 26. september til og med 1. oktober. I løpet av denne perioden skal nesten 20 av Beamish' verker framføres, i tillegg til at hun selv skal spille både piano og bratsj.

Roadie Superior: Fløtt deg – her skal det jobbes ...

GJESTESPILL

Terje Engen

A&R-manager, bransjeveteran og fast spaltist i Musikkmagasinet

Roar Kristoffersen, et ikon i norsk musikkbransje, gikk ut av tiden 31. august etter kort tids sykdom. Ingen har løfta flere Marshall-kasser og rigga mer anlegg for norske musikere enn ham. Et geni på å bedømme rom og størrelser. Jeg har selv sett mindre support-band klø seg i hodet etter endt spilling, når det i varebilen ikke var plass til

samme antall kolli de hadde kommet med. Var Roar tilgjengelig, ble alt nappet ut i et helvetes tempo og stablet om. Perfekt. Blid som ei lerce, men særskilt fokusert. Men nærmet fansen seg bandets utstyr, kunne han bli mørk. Han fylte mange funksjoner, også security foran scenen og det å være buffer mellom artister og fans.

Roar startet karrieren tidlig på 60-tallet, da han bar instrumenter og anlegg for flere kjente Oslo-grupper. Da Pussycats hadde sin første spillejobb i Oslo på Hit Cavern i 1965, sto 19-årige Roar utenfor og tilbød seg å rigge opp. Og han rigget ned. Og Pussycats og deres manager Sten Ekroth tilbød ham fast jobb.

ALLSIDIG: Roar var også «portvokter» når elleville fans forsøkte trengse seg inn i garderobes og hotellrom.

Ottar «Jimmy» Aasegg har fortalt meg historien om da Pussycats engang var på vei fra spillejobb utenfor Bergen. På den korte turen tilbake til byen ligger Roar av plassenssyn oppe på instrumenter og

utstyr bak i en Ford Transit med skillevegg. Så havner Transiten midt i klynga under en kjedekollisjon, og bandet hører en høy, dump lyd i skilleveggen og blir bekymret for han der bak. Etter å ha fått lirka bilene fra hverandre, fyker de ut for å åpne bakdøra. Roar, som alltid la sin prestisje i å stable best, stikker fornøyd hodet ut og melder: «Rikka seg ikke!»

Ikke vet jeg om Roar etter hvert la ned sin hang til kontinuerlige rekordforsøk i opp- og nedrigging, men den store «klassikeren» i så måte skriver seg fra 1972 og Popol Vuhs opptreden på Roskilde. Roar ville da markere sin effektivitet sammenliknet med engelske roadies i sceneområdet. Så når Popol Vuh igjen entrer scenen for ekstrainummer, var alt av instrumenter og backline borte vekk!

Roars lengste engasjement var med New Jordal Swingers. 2. juni i år hadde NJS sin siste Oslo-konsert hos Olsen på Bryn, og Roar var der som publikum. Bare litt over tre måneder senere samlet kollegaer og venner seg på samme Olsen til en minnestund for ham. I sin tale i kirka sa Eigil Berg (NJS) at «det ikke er ofte en roadie blir mer legendarisk enn mange av de profilerte artistene han jobbet for». Roar ble det – han har gjort inntrykk på mange.

Han ble noe så sjeldent som både en høyt respektert kollega og en maskot for oss som har vært med en stund i denne bransjen. Minnene vil leve videre, historiene vil bli fortalt.

Ute av tiden, men ikke ute av historien: Hvil i fred, Roar.

musikk@klassekampen.no